

[Rytter.]

nem den engelske eller den svenske, og det kom heller ikke i noget illegalt Blad. Det skete altsaa i den dybeste Hemmelighed, og der kom intet frem om Sagen. Søsteren og Forældrene blev selvfølgelig urolige og satte sig i Bevægelse for at finde ud af, hvad der var blevet af ham. Der blev sagt af Chefen for Modstandsbevægelsen paa Egnen, at Rygtet gik, at han var taget af Tyskerne, og andre sagde, at han var ført til Sverige af Modstandsbevægelsen. Rygtet om, at han var taget af Tyskerne, medførte, at Søsteren gik fra Dagmarhus til Shellhuset, til Gestapos Hovedkvarter, til alle mulige Steder og til Slut til Retsmedicinsk Institut for at faa at vide, om Tyskerne havde dræbt ham, men hun kunde ikke finde ham.

Endelig den 5. Maj 1945 — den Dag, som for os Danske burde være den lykkeligste Dag i vort Liv, og jeg er overbevist om, at den ogsaa var det, i alt Fald om Morgenens, men det, der skete om Aftenen, har for manges Vedkommende gjort den mindre lykkelig — den 5. Maj fik hun at vide, at der kunde gives nærmere Oplysninger om Sagen. Hendes Kæreste søgte derfor at faa at vide, hvad der var blevet af den forsvundne. Han, der var Frihedskæmper og tilhørte en bestemt Gruppe, som Søsteren ogsaa tilhørte, fik imidlertid ikke nogen klar Besked, og derfor tog han med en anden Frihedskæmper, som tilhørte en Gruppe, der hed noget i Retning af „Gimle“, af Sted for at faa Sagen klarlagt. Paa Vejen traf de en Skolekammerat og fortalte ham, hvad de var ude efter. Denne sagde: I behøver ikke at gaa længere, for jeg var en af dem, der dræbte ham; han var en gemen Stikker, han havde stukket adskillige, og han havde truet flere; derfor blev han skudt, vi skød ham uden for Gaarden. Med denne Besked tog Frihedskæmperne hjem til Søsteren, som sagde: Det maa være forkert, for her skal I se hans Anbefalinger. Jeg har ogsaa set dem, de var ekstraordinært gode. Frihedskæmpergruppen tog derfor derop igen og henvendte sig som Frihedskæmper til Frihedskæmper — hvad ogsaa Søsterens Kæreste i sin Tid havde gjort — til Chefen for at faa Oplysninger. Chefen for Frihedsbevægelsen deroppe, som jo maatte kende til hele Sagen allerede fra tidligere, maatte indrømme — nu var der ingen Vej udenom —, at det var rigtigt, at han var blevet dræbt.

Nu drejede Spørgsmaalet sig om at faa Liget udleveret, og her kommer det, som for mig staar som noget meget uhyggeligt.

Man sagde til Vedkommende: Ja, De kan godt faa Liget udleveret, for saa vidt den dræbtes Søster vil afgive en Erklæring om, at hun ikke vil gøre mere ved Sagen. Det var altsaa den Betaling, Søsteren skulde yde, det vil sige ofre sin Broders Ære, gøre sine gamle Forældre Sorg. Hun svarede som en ung Pige, der er dybt grebet af Indignation, maatte svare: Saa er vi nok ikke langt fra Gestapometoder her i Landet. Jeg har tidligere beskrevet, hvad hun gjorde, da hun troede, det var Tyskerne, der havde dræbt Broderen, men nu begyndte hendes Pilgrimsgang til Politimyndighederne, til Himmelstrup, som straks lovede hende Assistance til at opklare Sagen, til Rigspolitichefen, til Ministeren for særlige Anliggender og til Justitsministeren. Hun kom ogsaa til Hr. Frode Jakobsen. Han var ikke Minister for særlige Anliggender, men han havde været Chef for Frihedsraadets Kommandoudvalg. Første Gang blev hun overordentlig elskværdigt modtaget af ham, men da hun kom anden Gang, havde Sagen faaet en anden Vending. Der skete i hvert Fald det, som har gjort, at jeg for mit Vedkommende i disse Sager ikke kan have nogen som helst Tillid til fhv. Minister Frode Jakobsen. Hun kom altsaa op til ham for at faa Assistance. Nu maa vi huske paa, hvilken overlegen Stilling han indtog i Forhold til hende, ikke blot var han meget ældre, men han var Minister paa det Tidspunkt, og ogsaa det maatte selvfølgelig øve en vis Indflydelse. Han var, som nævnt, Chef for Frihedsraadets Kommandoudvalg, hvad der naturligvis for en ung Pige, som selv tilhørte en Modstandsgruppe, maatte betyde, at et godt Raad fra ham vilde være paa rette Plads. Men efter den Beskrivelse, som er givet mig, og som jeg ved den unge Dame ogsaa har givet andetsteds, sagde han: Frk. Munk Jensen, husk paa, at Deres Bror er død, og naar nu De og Deres Familie føler Dem overbevist om, at han ikke var Stikker, er det saa ikke nok? Behøver vi at gøre mere ud af denne Sag? Og hvor han ligger begravet, er i og for sig ogsaa ligegyldigt. Frafald derfor dette! De maa huske paa, at Modstandsbevægelsen er udsat for megen Kritik og mange Angreb i denne Tid. Vi har mistet meget i Folks Omdømme, og vi taaler ikke flere Stød. Saadan lød Hr. Frode Jakobsens Udtalelse til Frk. Munk Jensen. Jeg bad hende forleden Dag, om hun vilde gentage den for mig, og derefter spurgte jeg hende, om hun var villig til at bekræfte denne Udtalelse med sin Ed for Retten. Hun var ikke et Øjeblik i Tvivl, men svarede: Ja, selvfølgelig. Dette har gjort, at jeg ikke har